II

(Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare nu este obligatorie)

DECIZII

COMISIE

DECIZIA COMISIEI

din 10 martie 2009

privind ajutorul de stat C 5/2000 (ex NN 118/97) acordat de către Spania în favoarea întreprinderii SNIACE SA, cu sediul în Torrelavega, Cantabria, și de modificare a Deciziei 1999/395/CE

[notificată cu numărul C(2009) 1479]

(Numai textul în limba spaniolă este autentic)

(Text cu relevanță pentru SEE)

(2009/612/CE)

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 88 alineatul (2) primul paragraf,

având în vedere Acordul privind Spațiul Economic European, în special articolul 62 alineatul (1) litera (a),

după ce a invitat părțile interesate să își prezinte observațiile, în conformitate cu dispozițiile menționate mai sus [1], și având în vedere observațiile primite,

întrucât:

1. PROCEDURĂ

(1) Prin scrisoarea din data de 17 aprilie 1997, Comisia a primit o plângere din partea întreprinderii austriece Lenzing AG, principal producător de fire de vâscoză din cadrul Comunității, cu privire la o serie de ajutoare acordate concurentei spaniole a acesteia, Sociedad Nacional de Industrias y Aplicaciones de Celulosa Española SA (denumită în continuare „SNIACE").

(2) Prin scrisoarea din data de 7 noiembrie 1997, Comisia a informat guvernul spaniol de hotărârea acesteia de a iniția procedura prevăzută la articolul 88 alineatul (2) din tratat.

(3) Prin intermediul Deciziei 1999/395/CE [2] (denumită în continuare „Decizia din 1998"), Comisia a considerat ca fiind ilegale și incompatibile cu piața comună ajutoarele acordate de către Fondul de garantare a salariilor (denumit în continuare „FOGASA") și de către Trezoreria Generală a Securității Sociale (denumită în continuare „TGSS") în favoarea întreprinderii SNIACE, întrucât acordurile de rambursare a datoriilor încheiate între SNIACE și FOGASA, precum și acordul de reeșalonare încheiat între SNIACE și TGSS nu îndeplineau condițiile de piață deoarece ratele dobânzilor aplicate acordurilor erau inferioare ratelor de piață. Prin decizia negativă se solicita Spaniei să obțină de la beneficiar returnarea ajutorului în cauză.

(4) În hotărârea Curții de Justiție a Comunităților Europene din 29 aprilie 1999 în cauza C-342/96 *Spania/Comisia* (denumită în continuare „hotărârea *Tubacex*") [3], Curtea a considerat că acordurile de reeșalonare a datoriilor încheiate între TGSS și FOGASA nu constituie ajutoare de stat, întrucât organismele publice în cauză au acționat asemenea unui creditor privat care încearcă să recupereze sume ce îi sunt datorate, atât timp cât rata dobânzii este cel puțin egală cu cea care ar fi fost aplicată de către un creditor privat [4], iar acordul de reeșalonare nu conduce la acumularea de noi datorii.

[1] JO C 275, 16.11.2007, p. 18.

[2] JO L 149, 16.6.1999, p. 40.

[3] Culegere 1999, p. I-2459.

[4] Considerentul 48 din hotărârea *Tubacex*.

(5) În urma hotărârii *Tubacex*, Comisia a decis să reevalueze Decizia din 1998, întrucât a considerat că aceste concluzii se puteau aplica SNIACE. În consecință, prin scrisoarea din data de 16 februarie 2000, adresată autorităților spaniole, Comisia și-a comunicat decizia de deschidere a procedurii oficiale de investigare [1] prevăzute la articolul 88 alineatul (2) primul paragraf din tratat, cu scopul de a revoca parțial Decizia din 1998 (denumită în continuare „cea de-a doua deschidere a procedurii").

(6) Prin scrisoarea din data de 21 martie 2000, Spania a prezentat Comisiei observațiile sale în legătură cu decizia privind cea de-a doua deschidere a procedurii.

(7) Având în vedere observațiile prezentate de către autoritățile spaniole și de către părțile interesate în cadrul celei de-a doua deschideri a procedurii, Comisia a considerat drept finalizată procedura oficială de investigare la data de 20 septembrie 2000, prin intermediul Deciziei 2001/43/CE a Comisiei [2] (denumită în continuare „Decizia din 2000") și a concluzionat că măsurile luate în favoarea SNIACE nu constituie ajutoare de stat în temeiul hotărârii *Tubacex*. Pe baza Deciziei din 2000 s-a modificat parțial Decizia din 1998, prin înlocuirea primului paragraf din articolul 1 al acesteia și prin suprimarea articolului 2.

(8) În Decizia din 2000, Comisia a considerat că ceea ce au încercat creditorii publici, prin aplicarea ratei legale a dobânzii, a fost creșterea la maxim a posibilităților acestora de recuperare a sumelor care le erau datorate fără a suferi pierderi economice. În opinia Comisiei, „Spania a acționat astfel cum ar fi acționat un creditor privat ipotetic aflat în aceeași situație față de SNIACE" [3].

(9) În urma Deciziei din 2000, întreprinderea Lenzing a formulat recurs împotriva Deciziei din 2000 în fața Tribunalului de Primă Instanță.

(10) Tribunalul de Primă Instanță a anulat Decizia din 2000 prin hotărârea acestuia din 21 octombrie în cauza T-36/99 [4], pe motiv de eroare vădită de apreciere a faptelor în ceea ce privește aplicarea criteriului comportamentului creditorului public asemenea unui creditor privat. Curtea de Justiție a confirmat hotărârea Tribunalului de Primă Instanță [5].

(11) Din cauza anulării, a doua procedură oficială de investigare este în continuare deschisă.

(12) Prin scrisorile din data de 3 decembrie 2004, 13 mai 2005, 18 iulie 2005 și 7 august 2008, Comisia a solicitat informații suplimentare autorităților spaniole, informații care au fost furnizate prin scrisorile din data de 28 februarie 2005, 4 iulie 2005, 29 septembrie 2005, 10 septembrie 2008 și, respectiv, 15 septembrie 2008.

2. DESCRIEREA MĂSURII DE AJUTOR

(13) Beneficiarul măsurilor este SNIACE, întreprindere înființată în 1939. Aceasta produce celuloză, hârtie, fibre de vâscoză, fibre sintetice și sulfat de sodiu. Cifra de afaceri a SNIACE se ridica în 2007 la 15 milioane EUR.

(14) FOGASA și TGSS au încheiat cu SNIACE acorduri de rambursare și de reeșalonare a datoriilor astfel cum sunt descrise la considerentele 15-21.

Acorduri încheiate cu FOGASA

(15) FOGASA este un organism autonom care ține de Ministerul Muncii și Imigrării și care este finanțat prin intermediul contribuțiilor din partea întreprinderilor. În conformitate cu dispozițiile articolului 33 alineatul (1) primul paragraf din Statutul angajaților, misiunea principală a acestuia este de a acorda „angajaților valoarea salariilor restante pe motiv de insolvență sau din vina întreprinzătorului". La articolul 33 alineatul (4), statutul obligă FOGASA să se subroge în drepturile și acțiunile angajaților cu scopul de a obține rambursarea sumelor avansate.

(16) În temeiul dispozițiilor Decretului regal nr. 505/85 din 6 martie 1985 [6], FOGASA poate încheia acorduri de rambursare a sumelor avansate cu titlul de acordare de salarii și indemnizații către angajați, cu scopul de a facilita recuperarea sumelor care îi sunt datorate și care sunt purtătoare de dobânzi la rata legală în vigoare.

(17) FOGASA a încheiat două acorduri de rambursare a datoriilor cu SNIACE la data de 5 noiembrie 1993 și, respectiv, 31 octombrie 1995. În primul caz, suma datorată era de 1 362 708 700 pesetas (inclusiv dobânzi), iar în al doilea caz, de 339 459 878 pesetas (inclusiv dobânzi).

(18) Primul acord, din data de 5 noiembrie 1993 (denumit în continuare „acordul FOGASA I"), avea drept obiect sumele acordate de către FOGASA cu titlul de salarii și indemnizații datorate de către SNIACE personalului acesteia. Datoria se ridica la 897 652 759 pesetas, sumă la care se adăugau dobânzi de 465 055 911 pesetas la o rată de 10 %, rezultând un total de 1 362 708 700 pesetas. Datoria era legată de o ipotecă asupra activelor SNIACE și trebuia rambursată conform unui calendar, care a fost renegociat la data de 18 martie 1999, sumele fiind exprimate în pesetas (ESP) după cum urmează:

[1] JO C 110, 15.4.2000, p. 33.
[2] JO L 11, 16.1.2001, p. 46.
[3] Considerentul 30.
[4] Culegere 2004, p. II-3597.
[5] Cauza C-525/04. Culegere 2007, p. I-9947.
[6] JOE 92, 17.4.1985, p. 10203.

Tabelul 1

Acordul FOGASA I

(ESP)

	Acordul inițial din 5 noiembrie 1993	Acordul renegociat din 18 martie 1999
1994	20 000 000	20 000 000
1995	55 000 000	55 000 000
1996	90 000 000	40 000 000
1997	110 000 000	50 000 000
1998	160 000 000	80 000 000
1999	160 000 000	80 000 000
2000	392 527 956	259 427 000
2001	375 180 746	259 427 000
2002		259 427 000
2003		259 427 000
Total	1 362 708 702	1 362 708 000

(19) Al doilea acord, din data de 31 octombrie 1995 (denumit în continuare „acordul FOGASA II"), avea drept obiect sumele pe care FOGASA a continuat să le plătească după acordul din 5 noiembrie 1993 cu titlul de salarii și indemnizații datorate de către SNIACE personalului acesteia. Noua datorie se ridica la 229 424 860 pesetas, sumă la care se adăugau dobânzi de 110 035 018 pesetas la o rată de 9 %, rezultând un total de 339 459 878 pesetas. Datoria era legată de o ipotecă asupra activelor SNIACE și trebuia rambursată conform unui calendar, care a fost renegociat la data de 18 martie 1999, sumele fiind exprimate în pesetas (ESP) după cum urmează:

Tabelul 2

Acordul FOGASA II

(ESP)

	Acordul inițial din 31 octombrie 1995	Acordul renegociat din 18 martie 1999
1995		5 000 000
1996	20 000 000	10 000 000
1997	20 000 000	10 000 000
1998	20 000 000	10 000 000
1999	30 000 000	20 000 000
2000	30 000 000	20 000 000
2001	30 000 000	20 000 000
2002	40 000 000	50 000 000
2003	149 459 878	156 262 000
Total	339 459 878	301 262 000

TGSS

(20) TGSS poate dispune, în temeiul dispozițiilor articolului 20 din Legea generală a securității sociale [1], amânarea sau eșalonarea cotizațiilor de securitate socială datorate, precum și plata de penalități privind cotizațiile. Articolul 27 din legea în cauză precizează faptul că penalitățile de întârziere se adaugă datoriilor reeșalonate.

(21) Acordul din 8 martie 1996, astfel cum a fost modificat prin acordurile din 7 mai 1996 și 30 septembrie 1997, avea drept obiect reeșalonarea plății datoriilor cu o valoare totală de 3 510 387 323 pesetas, inclusiv dobânzile datorate, care se ridicau la 615 056 349 pesetas la o rată de 7,5 %. Principalul corespundea întârzierilor în plata cotizațiilor de securitate socială din februarie 1991 până în februarie 1997. Plata trebuia efectuată în 120 de rate lunare, în primii doi ani rambursându-se exclusiv dobânzile la rata legală de 7,5 %, iar din al treilea până în al zecelea an trebuiau rambursate principalul și dobânzile în conformitate cu un ritm de amortizare anuală de 5 % (din octombrie 1999 până în septembrie 2001), de 10 % (din octombrie 2001 până în septembrie 2003), de 15 % (din octombrie 2003 până în septembrie 2005) și de 20 % (din octombrie 2005 până în septembrie 2007).

3. MOTIVE CARE AU CONDUS LA DESCHIDEREA PROCEDURII

(22) În decizia sa de deschidere a procedurii, Comisia a considerat că analiza efectuată de Curtea de Justiție în cauza *Tubacex* se putea aplica pe deplin măsurilor care au făcut obiectul Deciziei din 1998 și că, prin urmare, era necesară revocarea parțială a deciziei în cauză și reevaluarea acordurilor încheiate între SNIACE și creditorii publici.

(23) În fapt, având în vedere hotărârea *Tubacex*, Comisia și-a exprimat unele îndoieli cu privire la măsurile întreprinse de către creditorii publici:

— în primul rând, privind existența elementelor de ajutor de stat în cadrul măsurilor considerate incompatibile prin Decizia din 1998 și, în caz afirmativ, privind compatibilitatea acestora; și

— în al doilea rând, privind comportamentul unui creditor privat care s-ar afla într-o situație comparabilă și care ar fi solicitat o rată a dobânzii mai ridicată decât cea a creditorilor publici.

[1] JOE 154, 20.6.1994, p. 20658.

4. OBSERVAȚIILE PĂRȚILOR INTERESATE

(24) Părțile interesate nu au prezentat observații.

5. COMENTARII DIN PARTEA SPANIEI

(25) Prin scrisoarea din data de 21 martie 2000, guvernul spaniol și-a prezentat observațiile.

(26) Autoritățile spaniole nu sunt de acord cu decizia Comisiei de a deschide procedura oficială de investigare, întrucât, în opinia acestora, procedura nu era necesară pentru punerea în aplicare a revocării parțiale prevăzute a Deciziei din 1998.

(27) În ceea ce privește acordul de reeșalonare încheiat între SNIACE și TGSS, autoritățile spaniole nu împărtășesc opinia Comisiei potrivit căreia „pare normal ca în acordurile extrajudiciare care au ca obiect sau ca efect reeșalonarea datoriilor preexistente creditorul să încerce a obține de la debitor o rată a dobânzii de întârziere mai ridicată decât rata legală a dobânzii în schimbul abținerii de la acțiunea în justiție pentru recuperarea datoriei". Dimpotrivă, acestea afirmă că, din cauza situației financiare a întreprinderii, precum și a costului, duratei și incertitudinii inerente procedurilor judiciare, acordurile extrajudiciare urmăresc stabilirea unei rate a dobânzii inferioare ratei legale a dobânzii.

(28) Prin urmare, autoritățile spaniole reiterează argumentul acestora potrivit căruia acordarea unei amânări cu aplicarea ratei legale a dobânzii protejează interesele sistemului de securitate socială, în vederea acoperirii datoriilor, mai mult decât orice altă formă de acțiune pe care ar putea-o întreprinde un creditor privat.

(29) De asemenea, guvernul spaniol reamintește faptul că, în timp ce un creditor privat poate conveni orice tip de dobândă cu debitorul, autoritățile de securitate socială sunt obligate să respecte articolul 20 din Legea generală a securității sociale, care prevede că în acordurile de reeșalonare a datoriilor se aplică dobânda legală.

(30) În decizia sa de deschidere a procedurii, Comisia a considerat că o comparație a termenilor acordului creditorilor privați din octombrie 1996 cu cei ai acordului de reeșalonare încheiat între Securitatea socială și SNIACE putea să nu constituie modul corect de aplicare a criteriului „creditorului privat", astfel cum a fost definit de către Curtea de Justiție. În această privință, autoritățile spaniole au declarat că, datorită obligațiilor legale ale administrației publice, situația creditorilor publici nu poate fi asimilată celei a creditorilor privați. Cu toate acestea, ele au subliniat faptul că, în ciuda diferențelor, termenii și condițiile acordurilor încheiate între Securitatea socială și SNIACE, pe de o parte, și ale celor încheiate între FOGASA și SNIACE, pe de altă parte, erau mai riguroase decât termenii și condițiile stabilite prin acordul încheiat cu creditorii privați.

(31) În sfârșit, autoritățile spaniole au reiterat punctele de vedere expuse în cadrul procedurii finalizate prin Decizia din 1998.

6. EVALUAREA MĂSURILOR

6.1. *PRIVIND JUSTIFICAREA CELEI DE-A DOUA DESCHIDERI A PROCEDURII*

(32) Autoritățile spaniole susțin că deschiderea unei noi proceduri oficiale de investigare nu era necesară pentru soluționarea cazului și că respectarea drepturilor părților interesate nu constituia un motiv suficient pentru aceasta.

(33) În ceea ce o privește, Comisia consideră că hotărârea *Tubacex* constituia un element suficient de important pentru ca informația în cauză să fie adusă la cunoștința autorităților spaniole și a părților interesate. În fapt, hotărârea în cauză putea modifica criteriile de evaluare astfel cum fuseseră expuse în decizia de deschidere a procedurii din data de 7 noiembrie 1997.

6.2. *STABILIREA EXISTENȚEI AJUTORULUI DE STAT ÎN TEMEIUL ARTICOLULUI 87 ALINEATUL (1) DIN TRATAT*

(34) În cea de-a doua decizie de deschidere a procedurii, Comisia se întreba dacă acordurile încheiate între SNIACE și creditorii publici ai acesteia conțineau ajutoare de stat și, în caz afirmativ, dacă acestea puteau fi declarate ca fiind compatibile.

(35) Hotărârea *Tubacex* permite a considera că intervențiile publice sub forma reeșalonării datoriilor nu constituie ajutoare de stat dacă îndeplinesc criteriile enunțate în hotărâre (a se vedea considerentul 4).

(36) Prin hotărârea în cauza T-36/99, de anulare a Deciziei din 2000, Tribunalul de Primă Instanță a respins motivele pentru care Comisia considerase că TGSS și FOGASA s-au comportat asemenea unui creditor privat. Prin urmare, și având în vedere hotărârea Tribunalului de Primă Instanță, este necesar să se evalueze:

(a) situația creditorilor publici în comparație cu cea a creditorilor privați;

(b) situația Băncii Spaniole de Credit (denumită în continuare „Banesto"), creditor privat, în comparație cu cea a TGSS și a FOGASA;

(c) oportunitățile de recuperare în întregime a sumelor datorate către TGSS și FOGASA fără a suferi pierderi economice, și

(d) perspectivele de rentabilitate în viitor și de viabilitate ale SNIACE.

(37) Criteriile enunțate în hotărârea *Tubacex* și în hotărârea Tribunalului de Primă Instanță în cauza T-36/99 sunt cumulative. În cazul în care condițiile stabilite pentru creditorii publici nu îndeplinesc unul dintre criterii, Comisia trebuie să excludă principiul creditorului privat.

6.2.1. ACORDURI ÎNCHEIATE CU FOGASA

(38) Spre deosebire de faptele care au stat la baza hotărârii *Tubacex*, cele două acorduri cu FOGASA au fost încheiate la un interval de aproximativ doi ani și au avut ca obiect datorii diferite. Comisia consideră că nu este vorba despre un acord unic. De asemenea, nici FOGASA nu a încercat, în momentul încheierii celui de-al doilea acord, să le fuzioneze cu scopul de a alcătui un acord unic al cărui obiect l-ar fi constituit totalizarea sumelor datorate. FOGASA a unificat exclusiv datoriile restante prin intermediul acordului din 18 martie 1999 ([1]), și anume la patru ani de la cel de-al doilea acord încheiat între FOGASA și SNIACE.

(39) În scopul prezentei evaluări, Comisia va analiza mai întâi acordul FOGASA I și apoi acordul FOGASA II, luând în considerare criteriile aplicabile creditorului privat.

Acordul FOGASA I

(40) SNIACE și FOGASA au încheiat un prim acord de reeșalonare a datoriilor la data de 5 noiembrie 1993 pentru o sumă de 1 362 708 700 pesetas (inclusiv dobânzi). Acordul s-a încheiat în urma plății de către FOGASA a salariilor și indemnizațiilor datorate de către SNIACE personalului acesteia.

(41) În scopul analizei sale, Comisia dorește să facă distincția între momentul încheierii acordului (analiză *ex ante*) și momentul executării acestuia (analiză *ex post*). În fapt, se poate întâmpla ca, în urma analizei unui acord în funcție de caracteristicile proprii ale acestuia și de momentul încheierii, să se ajungă la concluzia că acordul în cauză nu cuprinde ajutoare de stat, însă executarea acestuia, în condiții diferite de cele prevăzute inițial, ar putea modifica opinia inițială, ajungându-se la concluzia că acordul cuprinde de fapt ajutoare de stat.

Evaluarea acordului FOGASA I la momentul încheierii acestuia

Poziția FOGASA în comparație cu cea a creditorilor privați, printre care Banesto

(42) Comisia observă că primul acord de reeșalonare a datoriilor a fost încheiat cu FOGASA la data de 5 noiembrie 1993, și anume la aproape 8 luni de la declarația de suspendare a plăților comunicată de către judecătorul de primă instanță la data de 25 martie 1993, care a făcut ca FOGASA să fie cea care trebuia să plătească angajații SNIACE. La acel moment, FOGASA a legat acordul de o ipotecă asupra activelor SNIACE cu scopul de a garanta cel puțin o parte a creditului acesteia. Rata aplicată de către FOGASA a fost de 10 %, astfel cum prevedea legislația în vigoare la momentul încheierii acordului.

(43) În ceea ce o privește, Banesto acordase în 1987 și 1991, așadar cu destul de mult timp înainte de încheierea acordului FOGASA I, linii de credit ipotecar în favoarea SNIACE la rate de 16 % și, respectiv, 18 % (condițiile pieței la momentul respectiv).

(44) Prin urmare, trebuie să se constate că, la producerea suspendării plăților în 1992, SNIACE avea cel puțin doi creditori: FOGASA, căreia îi datora salariile pe care SNIACE nu putuse să le plătească angajaților săi, și BANESTO, pentru creditele pe care i le acordase aceasta și pe care încă nu le rambursase în totalitate.

(45) În urma anunțului de suspendare a plăților, BANESTO ar fi putut executa drepturile sale de creditor ipotecar privilegiat al SNIACE. Cu toate acestea, exclusiv în temeiul acordului din 26 septembrie 1996, și anume la trei ani de la încheierea acordului FOGASA I, SNIACE a cedat către Banesto, ca plată a unei părți din datoria sa, acțiunile pe care aceasta le deținea la întreprinderea Inquitex și unele terenuri care erau acoperite de ipotecă.

(46) În ceea ce o privește, FOGASA era obligată legal să plătească salariile în caz de suspendare a plăților. Din momentul în care a trebuit să plătească salariile angajaților SNIACE, FOGASA a început negocierea cu aceasta a unui acord de reeșalonare cu scopul de a-și recupera creditul. Faptul că BANESTO nu și-a executat creditele ipotecare contra SNIACE demonstrează încă o dată faptul că FOGASA a acționat cu prudență și înțelepciune în încheierea acordului de reeșalonare și în obținerea de garanții după comunicarea suspendării plăților, spre deosebire de creditorul privat BANESTO.

(47) Prin urmare, FOGASA și SNIACE au finalizat cu rapiditate negocieri care au permis afirmarea disponibilității părților de a ajunge la o soluție amiabilă.

Posibilitatea de a recupera în întregime sumele datorate către FOGASA fără a suferi un prejudiciu financiar

(48) În urma acceptării cererii angajaților SNIACE, care solicitau acordarea salariilor și indemnizațiilor datorate în temeiul procedurii judiciare prin care se declarase suspendarea plăților, FOGASA a încheiat un acord de reeșalonare a datoriilor pentru ca SNIACE să îi ramburseze sumele angajate. FOGASA a aplicat rata legală a dobânzii stabilită de legislația spaniolă, și anume 10 % la momentul în care părțile au încheiat acordul.

([1]) Scrisoarea din partea FOGASA din data de 22 august 2008, p. 2, transmisă de către autoritățile spaniole.

(49) Comisia consideră că, prin faptul că a acordat SNIACE o reeșalonare a plăților, FOGASA a aplicat principiul din hotărârea *Tubacex* potrivit căruia „un creditor nu încearcă să obțină un câștig extraordinar pentru sumele care îi sunt datorate ci urmărește exclusiv să acopere în întregime sumele avansate fără a suferi un prejudiciu financiar. În acest scop, atunci când acordă o amânare a creditului în vederea obținerii rambursării sale, acesta solicită plata adițională a unei dobânzi menite a compensa deprecierea pe care ar suferi-o banii ca urmare a amânării." ([1])

Perspective de rentabilitate financiară în viitor

(50) În perioada în care s-a încheiat acordul, FOGASA avea cunoștință de criza pe care o traversa SNIACE, drept pentru care a intervenit în favoarea angajaților, pentru ca aceștia să își poată primi salariile și indemnizațiile pe care SNIACE nu le putea plăti dat fiind faptul că se afla în situație de suspendare a plăților.

(51) Este cert că, la momentul faptelor, singurul plan de viabilitate corespunzător pentru SNIACE, propus către FOGASA, îl constituia reeșalonarea datoriilor. Cu toate acestea, în urma gravului conflict social prin care a trecut întreprinderea în 1992, activitatea acesteia s-a reluat treptat, lăsând să se întrevadă perspective de rentabilitate în viitor, chiar dacă situația întreprinderii continua să fie fragilă.

(52) Absența unui acord cu creditorii privați, precum și faptul că aceștia nu forțaseră executarea datoriilor din 1993 indică faptul că perspectivele de îndreptare a cursului întreprinderii aveau un fundament, nefiind, în consecință, convenabilă provocarea riscului ca întreprinderea să își înceteze activitățile.

Concluzie privind încheierea acordului FOGASA I

(53) Comisia consideră că, la momentul încheierii acestuia, acordul FOGASA I nu constituia ajutor de stat.

Analiza executării acordului FOGASA I

(54) Între 5 noiembrie 1993 și 18 martie 1999, dată la care FOGASA a încheiat un nou acord de reeșalonare prin care termenul de plată a datoriei s-a prelungit cu doi ani, SNIACE rambursase numai aproximativ 50 % din datoria acesteia.

Poziția creditorilor publici în comparație cu cea a creditorilor privați

(55) În loc să execute garanțiile și ipotecile constituite în favoarea sa cu ocazia acordului din 1993, FOGASA a preferat mai degrabă să modifice acordul de reeșalonare cu scopul de a crește la maxim posibilitățile de a-și recupera creditele. În schimb, Comisia observă că, la data de 26 septembrie 1996, BANESTO a acceptat, drept plată a datoriei SNIACE, terenuri aflate în proprietatea întreprinderii, precum și acțiunile pe care SNIACE le deținea la întreprinderea Inquitex.

(56) Comisia consideră că acest comportament al FOGASA nu este comparabil cu cel al BANESTO, care a încercat să își protejeze o parte din credit prin încheierea acordului din 1996, spre deosebire de FOGASA, care nu a încercat în niciun mod să își recupereze creditul în conformitate cu acordul încheiat cu SNIACE.

Posibilitatea de a recupera în întregime sumele datorate către FOGASA fără a suferi un prejudiciu financiar

(57) Comisia semnalează faptul că, la momentul renegocierii acordului, FOGASA nu a solicitat plata adițională a unei dobânzi, întrucât suma totală de plată era aceeași, chiar dacă termenul final fusese prelungit cu doi ani ([2]). Prin urmare, Comisia consideră că trebuie respins argumentul Spaniei ([3]) potrivit căruia s-a dorit protejarea investiției acesteia de deprecierea monetară.

Perspective de rentabilitate în viitor

(58) Comisia confirmă, având în vedere tabelul 3 de mai jos, că la momentul încheierii acordului din 18 martie 1999 de modificare a acordului din 5 noiembrie 1993, întreprinderea se confrunta cu datorii în creștere, pierderi repetate și fonduri proprii negative, ceea ce suscita îndoieli cu privire la perspectivele de recuperare a creditului:

([1]) Considerentul 32.

([2]) Scrisoarea autorităților spaniole din data de 4 iulie 2005, anexa I.

([3]) Scrisoarea Spaniei din data de 21 martie 2000: „dobânda aplicată în urma prelungirii protejează creditorul de prejudiciul pe care l-ar genera deprecierea monetară odată cu trecerea timpului".

Tabelul 3

(milioane EUR)

	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000
Vânzări	69,3	43,0	4,8	39,3	65,9	34,5	33,6	56,6	57,5	82,0
Rezultate	– 24,8	– 27,9	– 22,8	– 10,7	0,9	– 11,7	– 3,0	– 9,6	– 7,4	1,7
Flux de trezorerie	– 15,3	– 19,8	– 20,0	– 6,0	6,4	– 8,8	2,2	– 2,2	– 0,6	8,7
Total datorii	84,1	82,8	95,4	112,6	116,5	108,2	104,9	106,1	112,8	121,8

(59) Deși este cert că întreprinderea a avut unele rezultate ușor pozitive în 1995, trebuie recunoscut faptul că situația financiară a întreprinderii indica perspective de rentabilitate incerte.

Concluzie privind executarea acordului FOGASA I

(60) Comisia a ajuns la concluzia că FOGASA nu s-a comportat asemenea unui creditor privat:

(a) prin faptul că nu a încercat să obțină ca plată parțială a datoriei anumite active asupra cărora dobândise drepturi cu ocazia încheierii acordului din 1993;

(b) date fiind perspectivele de rentabilitate incerte motivate de deteriorarea continuă a situației financiare;

(c) prin faptul că nu a solicitat plata adițională a unei dobânzi la negocierea acordului de reeșalonare din 1999 sau prin neaplicarea penalităților de întârziere la sumele neplătite în conformitate cu acordul.

Acordul FOGASA II

(61) SNIACE și FOGASA au încheiat un al doilea acord de reeșalonare a datoriilor la data de 31 octombrie 1995 pentru o sumă de 339 459 878 pesetas (inclusiv dobânzi). Acordul s-a încheiat în urma continuării de către FOGASA a plății salariilor și indemnizațiilor datorate de către SNIACE personalului acesteia.

Situația creditorilor publici în comparație cu cea a creditorilor privați

(62) În mod similar concluziilor în ceea ce privește executarea acordului FOGASA I, Comisia consideră că acest comportament al FOGASA nu este comparabil cu cel al BANESTO, entitate care prin încheierea acordului din 1996 a urmărit protejarea unei părți a creditului acesteia, în timp ce FOGASA, care recuperase numai o parte din datoriile care făceau obiectul acordului din 1993, a încheiat un nou acord în 1995 al cărui obiect îl constituiau datorii noi.

Posibilitatea de a recupera în întregime sumele datorate către FOGASA fără a suferi un prejudiciu financiar

(63) Noul acord a fost încheiat în ciuda faptului că:

(i) acordul din 5 noiembrie 1993 nu fusese respectat întrutotul;

(ii) avea ca obiect datorii noi contractate cu FOGASA, care îndeplinise încă o dată cererile angajaților SNIACE cu privire la plata salariilor acestora; și

(iii) era cunoscută fragilitatea financiară a SNIACE, care era o întreprindere aflată în dificultate din cauza pierderilor repetate suferite timp de mai mulți ani, a unor fonduri proprii negative și a datoriilor sale semnificative astfel cum se arată în tabelul care figurează la considerentul 59.

(64) În plus, este evident faptul că FOGASA nu a luat în considerare posibilitatea de a proceda la executarea silită a datoriei prin intermediul ipotecii constituite în favoarea acesteia. Este cert că executarea forțată ar fi putut genera închiderea întreprinderii, dar nu încape nici cea mai mică îndoială asupra faptului că, în contextul lichidării SNIACE, FOGASA și-ar fi putut recupera datoria în întregime sau în parte prin cedarea activelor întreprinderilor.

(65) În această privință, Comisia subliniază faptul că autoritățile spaniole au răspuns în mod repetat că estimarea valorii întreprinderii, care ar fi permis calcularea sumei ce ar fi putut fi recuperată, era imposibilă, și că, în orice caz, în situația lichidării, valoarea activelor întreprinderii ar fi putut suferi o depreciere puternică [1]. Este evident că, din acest motiv, FOGASA a exclus ipoteza lichidării SNIACE în favoarea soluției reeșalonării.

[1] Răspunsul autorităților spaniole din data de 4 iulie 2005: „nici FOGASA, nici [TGSS] nu dețin date suficiente pentru a efectua o estimare a valorii proprietăților întreprinderii la acea perioadă."

(66) Autoritățile spaniole au adăugat în răspunsul acestora din data de 29 septembrie 2005 că „dacă la momentul respectiv, [FOGASA] ar fi refuzat semnarea unei convenții de recuperare fără justificarea refuzului, aceasta ar fi încălcat grav normativele care reglementează activitatea organismului și ar fi acționat în mod arbitrar". Comisia deduce din declarația autorităților spaniole faptul că FOGASA nu a încercat să justifice un posibil refuz al reeșalonării datoriei. Pentru autoritățile spaniole, simplul fapt de a pretinde recuperarea în totalitate a datoriei, inclusiv prin închiderea SNIACE, este insuficient ([1]).

Concluzie privind acordul FOGASA II

(67) Comisia a ajuns la concluzia că FOGASA nu s-a comportat asemenea unui creditor privat:

(a) prin faptul că nu a solicitat plata datoriilor care făceau obiectul acordului din 1993 în conformitate cu calendarul stabilit prin acordul în cauză;

(b) date fiind perspectivele de rentabilitate incerte motivate de deteriorarea continuă a situației financiare;

(c) prin acceptarea încheierii unui nou acord al cărui obiect îl constituiau datorii noi.

6.2.2. ACORDUL TGSS

(68) Astfel cum s-a menționat la considerentul 21, TGSS a încheiat un acord cu SNIACE la data de 8 martie 1996, acord care a fost modificat la data de 7 mai 1996 și 30 septembrie 1997. Deși a fost finalizat la aproximativ 18 luni de la încheierea primul acord, acordul final făcea referire la aceleași datorii. Prin urmare, Comisia consideră că este vorba despre un acord unic modificat în mai multe rânduri.

Poziția creditorilor publici în comparație cu cea a creditorilor privați

(69) La momentul încheierii primului acord între TGSS și SNIACE, la data de 8 martie 1996, precum și atunci când a avut loc prima modificare a acestuia, la data de 7 mai 1996, creditorii privați încă nu ajunseseră la un acord. Doar începând cu momentul când s-a realizat a doua modificare a acordului, și anume la 30 septembrie 1997, se putea compara poziția TGSS cu cea a creditorilor privați.

(70) Se poate admite, în această fază, că TGSS a fost mai rapidă decât creditorii privați în a încheia un acord cu scopul de a crește la maxim posibilitățile de recuperare a creditelor acesteia.

Posibilitatea de a recupera în întregime sumele datorate către TGSS fără a suferi un prejudiciu financiar

(71) În conformitate cu legislația spaniolă, TGSS poate încheia acorduri de reeșalonare a datoriilor atât timp cât aplică rata legală a dobânzii aflată în vigoare la momentul încheierii acordului.

(72) Prin urmare, TGSS a încercat să-și protejeze creditele, fără a suferi pierderi financiare, în conformitate cu hotărârea *Tubacex*.

Perspective de rentabilitate a întreprinderii

(73) La momentul încheierii acordului, astfel cum s-a arătat deja la considerentul 63 punctul (iii), SNIACE era o întreprindere aflată în dificultate din cauza pierderilor repetate timp de mai mulți ani, a unor fonduri proprii negative și a datoriei sale semnificative.

(74) În plus, autoritățile spaniole nu au putut răspunde favorabil cererii Comisiei (scrisoarea din data de 7 august 2008, D/53117) de a i se transmite actele reuniunilor care au avut loc între TGSS și SNIACE în 1994 ([2]). Actele ar fi permis Comisiei să cunoască contextul negocierilor și să evalueze opinia TGSS în ceea ce privește posibilitățile reale ale SNIACE de a face față obligațiilor sale atât trecute, cât și viitoare. Dimpotrivă, în răspunsul acestora din data de 10 septembrie 2008, autoritățile spaniole au afirmat că nu dispun de documentele în cauză.

(75) Prin urmare, devine evident faptul că TGSS cunoștea situația financiară a SNIACE, în special nerespectarea de către aceasta a angajamentelor față de FOGASA. Dat fiind că acordul s-a încheiat în 1996, TGSS ar fi putut verifica, cu ajutorul documentelor contabile ale întreprinderii, faptul că SNIACE respectase doar parțial acordul din 1993 și că, mai mult, aceasta încheiase cu FOGASA un nou acord în 1995 (și anume, cu aproximativ 6 luni înaintea acordului cu TGSS), al cărui obiect îl constituiau datorii noi.

Concluzie privind acordul cu TGSS

(76) Comisia a ajuns la concluzia că TGSS nu a acționat asemenea unui creditor privat:

([1]) Răspunsul autorităților spaniole din data de 29 septembrie 2005.

([2]) Autoritățile spaniole au adus la cunoștința Comisiei (scrisoarea din data de 28 februarie 2005 de răspuns la scrisoarea Comisiei din 3 decembrie 2004) faptul că se organizaseră mai multe reuniuni între SNIACE și TGSS.

(a) întrucât SNIACE își achita în mod necorespunzător creditul unui alt creditor public (FOGASA) care, în plus, acceptase o acumulare de datorii; și

(b) din cauza perspectivelor de rentabilitate incerte motivate de deteriorarea permanentă a situației financiare.

6.2.3. CONCLUZIE PRIVIND EXISTENȚA AJUTOARELOR DE STAT

(77) În opinia Comisiei, doar măsura care a condus la acordul din 5 noiembrie 1993 între FOGASA și SNIACE poate fi considerată ca îndeplinind criteriul creditorului privat. Prin urmare, măsura în cauză nu acordă un avantaj în favoarea SNIACE.

(78) Cu toate acestea, Comisia consideră că excutarea acordului FOGASA I, modificat la data de 18 martie 1999, acordul FOGASA II și acordul TGSS acordă avantaje în favoarea SNIACE în temeiul articolului 87 alineatul (1) din tratat din motivele expuse mai sus. În fapt, măsurile în cauză acordă SNIACE un avantaj prin faptul că permit reeșalonarea obligațiilor legale ale acesteia în legătură cu plata cotizațiilor de asigurare socială și a datoriilor contractate față de FOGASA cărora SNIACE ar fi trebuit să le facă față dacă acești creditori fi fost privați.

(79) În ceea ce privește celelalte criterii, Comisia consideră, în primul rând, că măsurile sunt finanțate prin intermediul resurselor de stat, întrucât atât FOGASA, cât și TGSS sunt organisme publice ale căror resurse provin din plata cotizațiilor obligatorii.

(80) În al doilea rând, măsurile evaluate sunt selective, întrucât se aplică exclusiv întreprinderii SNIACE.

(81) În al treilea rând, piețele pe care operează SNIACE se caracterizează printr-un nivel semnificativ de schimburi comerciale între statele membre. SNIACE își comercializează o parte a producției în Europa, unde se confruntă cu concurența din partea altor întreprinderi. Prin urmare, ajutoarele acordate SNIACE pot afecta schimbul între statele membre. De asemenea, măsurile în cauză amenință să denatureze concurența dintre producătorii de produse textile.

(82) Prin urmare, Comisia consideră că măsurile privind executarea acordului FOGASA I, acordul FOGASA II și acordul TGSS constituie ajutoare de stat în temeiul articolului 87 alineatul (1) din tratat.

6.3. *EVALUAREA COMPATIBILITĂȚII AJUTOARELOR*

(83) Compatibilitatea măsurilor considerate ca fiind ajutoare de stat în temeiul articolului 87 alineatul (1) din tratat trebuie evaluată în temeiul excepțiilor prevăzute la alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol.

(84) Excepțiile prevăzute la articolul 87 alineatul (2) și la articolul 87 alineatul (3) literele (b), (d) și (e) nu sunt, după toate aparențele, aplicabile, întrucât măsurile nu sunt destinate să promoveze realizarea unui proiect important de interes european comun sau să remedieze o perturbare gravă a economiei unui stat membru, și nici să promoveze cultura și conservarea patrimoniului. De asemenea, nu este vorba nici de o altă categorie de ajutor stabilită prin decizie a Consiliului aprobată cu majoritate calificată la propunerea Comisiei.

(85) În consecință, trebuie evaluate excepțiile privind dezvoltarea anumitor regiuni sau sectoare prevăzute la articolul 87 alineatul (3) literele (a) și (c).

(86) În ceea ce privește ajutoarele destinate promovării dezvoltării economice a anumitor sectoare, având în vedere natura măsurilor în cauză, singurele criterii pertinente sunt cele privind ajutorul pentru salvarea și restructurarea întreprinderilor aflate în dificultate.

(87) În ceea ce privește ajutoarele destinate promovării dezvoltării anumitor regiuni, Comisia observă că regiunea în care își are sediul SNIACE poate beneficia, începând cu luna septembrie a anului 1995, de ajutoare regionale în temeiul articolului 87 alineatul (3) litera (a) și că, anterior acestei date, putea beneficia de ajutoare regionale în temeiul articolului 87 alineatul (3) litera (c).

(88) Prin urmare, Comisia trebuie să analizeze măsurile în lumina liniilor directoare comunitare privind ajutoarele pentru salvarea și restructurarea întreprinderilor aflate în dificultate și a liniilor directoare privind ajutoarele regionale. În conformitate cu Comunicarea Comisiei privind stabilirea normelor aplicabile evaluării ajutoarelor de stat ilegale [1], măsurile trebuie evaluate în conformitate cu liniile directoare aflate în vigoare la momentul acordării ajutoarelor.

Ajutoare pentru salvarea și restructurarea întreprinderilor aflate în dificultate

(89) În ceea ce privește normele referitoare la ajutoarele pentru salvarea și restructurarea întreprinderilor aflate în dificultate, nu încape nicio îndoială că, de la publicarea celui de-al optulea Raport privind politica în domeniul concurenței din 1979 și în toate liniile directoare succesive, Comisia solicită un plan de restructurare care să permită stabilirea viabilității întreprinderii aflate în dificultate [2].

[1] JO C 119, 22.5.2002, p. 22.

[2] Punctul 227 din cel de-al optulea Raport al Comisiei Europene privind politica în domeniul concurenței din 1979. Punctul 3.2.2 litera (i) din Liniile directoare comunitare privind ajutoarele de stat pentru salvarea și restructurarea întreprinderilor aflate în dificultate (JO C 368, 31.12.1994, p. 12). Punctul 31 din Liniile directoare comunitare privind ajutoarele de stat pentru salvarea și restructurarea întreprinderilor aflate în dificultate (JO C 288, 9.10.1999, p. 2). Punctul 34 din Liniile directoare comunitare privind ajutoarele de stat pentru salvarea și restructurarea întreprinderilor aflate în dificultate (JO C 244, 1.10.2004, p. 2).

(90) În cazul de față, autoritățile spaniole nu au argumentat în niciun moment că măsurile ar fi constituit un ajutor pentru salvare și restructurare. De asemenea, acestea nu au încercat să demonstreze că exista un plan de restructurare în sensul normelor aplicabile la data acordării ajutoarelor în cauză. Un plan de acest tip trebuie să includă, printre altele, măsuri interne de restructurare și măsuri compensatorii, astfel cum se solicită în cel de-al optulea Raport al Comisiei privind politica în domeniul concurenței din 1979 (punctele 227 și 228) și prin liniile directoare adoptate începând din 1994 ([1]). Absența unui plan de restructurare confirmă faptul că singurul obiectiv al ajutorului îl reprezenta menținerea în funcțiune a întreprinderii fără solicitarea niciunei contrapartide în legătură cu restructurarea acesteia.

(91) În ceea ce privește planul de valabilitate pe care petentul l-a prezentat Comisiei înainte de deschiderea procedurii, autoritățile spaniole s-au limitat la a indica, în special în scrisoarea acestora din data de 30 iunie 1997 de răspuns la scrisoarea Comisiei din data de 16 mai 1997, că acea concluzie a expertului potrivit căreia „viabilitatea SNIACE se poate garanta exclusiv prin acordarea de subvenții care să îi permită finalizarea proiectelor de investiții și prin renegocierea datoriei" constituia o opinie pur personală, exprimată într-un studiu privat, și nu reflecta în mod necesar opinia autorităților spaniole ([2]).

(92) Prin urmare, întrucât nu există un plan de restructurare, măsurile adoptate în cadrul acordurilor FOGASA II și TGSS, precum și executarea acordului FOGASA I nu se justifică în temeiul celui de-al optulea Raport al Comisiei Europene privind politica în domeniul concurenței din 1979 sau al liniilor directoare comunitare privind ajutoarele pentru salvare și restructurare din 1994, 1999 sau 2004.

Ajutoare regionale

(93) În ceea ce privește excepțiile prevăzute la articolul 87 alineatul (3) literele (a) și (c) privind ajutoarele destinate promovării sau facilitării dezvoltării economice a anumitor regiuni, Comisia subliniază că regiunea în care își are sediul SNIACE poate beneficia, începând cu luna septembrie a anului 1995, de ajutoare regionale în temeiul articolului 87 alineatul (3) litera (a) și că, anterior acestei date, putea beneficia de ajutoare regionale în temeiul articolului 87 alineatul (3) litera (c).

(94) Cu toate acestea, ajutoarele acordate în favoarea SNIACE nu prezintă caracteristicile necesare pentru promovarea dezvoltării anumitor regiuni economice în sensul articolului sus-menționat, întrucât acestea s-au acordat sub formă de ajutoare pentru funcționare, și anume fără a fi supuse niciunei condiții privind investițiile sau crearea de locuri de muncă.

([1]) A se vedea punctul 3.2.2 litera (i) din Liniile directoare din 1994 „[…] ajutorul trebuie să fie legat de un program viabil de restructurare sau de recuperare […]".

([2]) Scrisoarea autorităților spaniole transmisă prin fax la data de 30 iunie 1997, p. 2.

(95) Din 1979 ([3]), Comisia a autorizat ajutoare care nu sunt subordonate unei investiții inițiale sau creării de locuri de muncă în regiuni care pot beneficia de ajutoare regionale doar în cazul în care statul membru a reușit să demonstreze existența dezavantajelor și să măsoare importanța acestora, ceea ce nu s-a întâmplat în cazul de față.

(96) Prin urmare, măsurile adoptate în cadrul acordurilor FOGASA II și TGSS, precum și executarea acordului FOGASA I nu se justifică în temeiul Comunicării din 1979 sau al liniilor directoare privind ajutoarele regionale din 1998.

Ajutoare în favoarea sectorului de fibre sintetice

(97) În ceea ce privește normele referitoare la sectorul fibrelor textile aplicabile la momentul încheierii acordurilor ([4]), Comisia consideră că singurele ajutoare pentru care se putea opta erau ajutoarele pentru investiții. Cu toate acestea, măsurile evaluate nu prezintă niciuna dintre caracteristicile ajutoarelor pentru investiții. Măsurile adoptate în cadrul acordurilor FOGASA II și TGSS, precum și executarea acordului FOGASA I nu se justifică în temeiul liniilor directoare din 1992 sau 1996.

Concluzie privind compatibilitatea ajutoarelor

(98) Comisia consideră că dispozițiile de punere în aplicare a acordului FOGASA I, modificat la data de 18 martie 1999, precum și încheierea acordurilor FOGASA II și TGSS nu pot fi declarate ca fiind compatibile.

7. PROCEDURA DE RECUPERARE A AJUTOARELOR ILEGALE

(99) Întrucât Comisia consideră că executarea acordului FOGASA I, modificat la data de 18 martie 1999, precum și acordurile FOGASA II și TGSS sunt incompatibile cu tratatul, beneficiarul trebuie să returneze sumele primite.

(100) Modalitățile de recuperare a ajutoarelor ilegale declarate ca fiind incompatibile au fost definite în Comunicarea din partea Comisiei „Pentru o punere în aplicare eficientă a deciziilor Comisiei de obligare a statelor membre să recupereze ajutorul de stat ilegal și incompatibil" (denumită în continuare „Comunicarea din 2007") ([5]). Jurisprudența Curții, în primul rând, precum și alineatul (37) din Comunicarea din 2007 precizează faptul că, în acest caz, Comisia nu trebuie să stabilească valoarea exactă care trebuie returnată. Cu toate acestea, decizia trebuie să cuprindă indicații care permit Spaniei să stabilească suma în cauză.

([3]) Al doilea alineat al punctului 4 din Comunicarea Comisiei privind regimurile de ajutoare regionale (JO C 31, 3.2.1979, p. 9). Punctul 4.15 din Liniile directoare privind ajutoarele regionale (JO C 74, 10.3.1998, p. 9).

([4]) JO C 346, 30.12.1992, p. 2 și JO C 94, 30.3.1996, p. 11.

([5]) JO C 272, 15.11.2007, p. 4.

(101) Regulamentul (CE) nr. 794/2004 al Comisiei [1] de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 659/1999 al Consiliului [2] prevede faptul că ajutorul de recuperat în conformitate cu decizia de recuperare cumulează dobânzi calculate la o rată adecvată stabilită de către Comisie. Dobânzile se cumulează de la data la care ajutorul ilegal s-a aflat la dispoziția beneficiarului până la data recuperării acestuia. Se aplică o rată a dobânzii compusă până la data recuperării ajutorului.

(102) Cu toate acestea, în legătură cu metoda de calculare a dobânzilor, Curtea de Justiție, în hotărârea din 11 decembrie 2008 în cauza C-295/07, *Comisia / Département du Loiret y Scout, SA* [3], a afirmat că metoda de actualizare a unui ajutor ilegal constituie o chestiune materială și nu procedurală [4]. Decizia din 2000 și decizia privind a doua deschidere a procedurii au fost adoptate cu mult înaintea Regulamentului (CE) nr. 794/2004.

(103) În consecință, Comisia consideră că trebuie utilizată metoda de calcul pentru recuperarea ajutoarelor ilegale din perioada deciziei anulate și că, prin urmare, statul membru va utiliza metoda denumită a „dobânzii simple" pentru a calcula suma care trebuie returnată.

(104) În scopurile prezentului caz, Comisia distinge, pe de o parte, executarea parțială a acordului FOGASA I și, pe de altă parte, măsurile incompatibile din cadrul acordurilor FOGASA II și TGSS.

Acordul FOGASA I

(105) Astfel cum s-a indicat la considerentul 77, Comisia consideră că acordul încheiat între FOGASA și SNIACE la data de 5 noiembrie 1993 îndeplinește criteriul creditorului privat, drept pentru care acesta nu constituie ajutor de stat.

(106) Cu toate acestea, dat fiind că acordul menționat a fost respectat doar în parte, Comisia consideră că acordul FOGASA I, revizuit la data de 18 martie 1999, constituie un ajutor incompatibil și ilegal care trebuie recuperat. Incompatibilitatea afectează, pe de o parte, sumele neachitate în conformitate cu acordul până la data de 18 martie 1999 și, pe de altă parte, soldul ajutorului începând cu dată în cauză.

(107) Ajutorul care trebuie recuperat include dobânzi cumulate calculate în conformitate cu metoda dobânzii simple (a se vedea considerentul 101). Sumele care au fost restituite în temeiul acordului FOGASA I înainte de revizuirea acestuia, inclusiv în cazul în care rata dobânzii este inferioară ratei dobânzii de referință a Comisiei, nu constituie ajutor de stat și, prin urmare, nu trebuie recuperate. Plățile efectuate separat de sumele acordate în temeiul acordurilor pot fi deduse din sumele care trebuie recuperate cu titlu de ajutor ilegal și incompatibil.

Acordurile FOGASA II și TGSS

(108) Astfel cum s-a indicat de asemenea mai sus, Comisia consideră că Spania a acordat ajutoare ilegale sub forma unui acord de rambursare, încheiat cu FOGASA la data de 30 octombrie 1995, precum și a unui acord de reeșalonare a datoriilor, încheiat cu TGSS la data de 8 martie 1996, care contravin articolului 88 alineatul (3) din tratat, ajutoarele în cauză fiind incompatibile cu piața comună și cu funcționarea Acordului privind SEE.

(109) Dat fiind faptul că ajutoarele sunt ilegale și incompatibile, acestea trebuie rambursate în totalitate, anulându-se efectele lor economice. Sumele care trebuie recuperate echivalează cu totalitatea ajutorului care face obiectul celui de-al doilea acord cu FOGASA și al acordului cu TGSS. Acestora li se adaugă dobânzile simple calculate în conformitate cu rata de referință a Comisiei. Plățile efectuate pot fi deduse din sumele de recuperat.

8. **CONCLUZIE**

(110) Având în vedere considerațiile de mai sus, se modifică în consecință Decizia 1999/395/CE.

(111) Primul acord de rambursare încheiat între FOGASA și SNIACE nu constituie ajutor de stat.

(112) Dimpotrivă, noua evaluare a executării acordului de rambursare încheiat cu FOGASA la data de 3 noiembrie 1993, a acordului de rambursare încheiat tot cu FOGASA, la data de 30 octombrie 1995, și a acordurilor de reeșalonare încheiate cu TGSS conduce la concluzia că Spania a acordat un ajutor ilegal, care contravine articolului 88 alineatul (3) din tratat, și că ajutorul în cauză este incompatibil cu piața comună și cu funcționarea Acordului privind SEE.

(113) Întrucât ajutorul acordat este ilegal și incompatibil cu piața comună, trebuie obținută rambursarea acestuia în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 659/1999, iar efectele sale economice trebuie anulate,

[1] JO L 140, 30.4.2004, p. 1.
[2] JO L 83, 27.3.1999, p. 1.
[3] (În curs de publicare).
[4] Considerentul 83.

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE

Articolul 1

Decizia 1999/395/CE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 se modifică după cum urmează:

(a) primul alineat este înlocuit cu textul următor:

„Acordul încheiat la data de 5 noiembrie 1993 între întreprinderea Sociedad Nacional de Industrias y Aplicaciones de Celulosa Española SA (SNIACE) și Fondul de garantare a salariilor (FOGASA) nu constituie, la data încheierii acestuia, ajutor de stat în temeiul articolului 87 alineatul (1) din Tratatul CE."

(b) după primul alineat se inserează alineatul următor:

„Următoarele ajutoare de stat puse în aplicare de către Spania în favoarea SNIACE sunt incompatibile cu piața comună:

(a) acordul încheiat la data de 8 martie 1996 (modificat prin acordul din 7 mai 1996 și ulterior prin acordul din 30 septembrie 1997) dintre SNIACE și Trezoreria Generală a Securității Sociale cu privire la reeșalonarea datoriilor;

(b) executarea acordului încheiat la data de 5 noiembrie 1993 dintre SNIACE și FOGASA;

(c) acordul încheiat la data de 31 octombrie 1995 între SNIACE și FOGASA."

2. Articolele 2 și 3 se înlocuiesc cu textul următor:

„*Articolul 2*

(1) Spania obține de la beneficiar rambursarea ajutoarelor descrise la articolul 1 alineatul (2).

(2) Sumele de recuperat cumulează dobânzi de la data la care s-au aflat la dispoziția beneficiarului și până la data recuperării efective a acestora.

(3) Recuperarea ajutoarelor descrise la articolul 1 alineatul (2) este imediată și efectivă.

(4) Spania veghează ca prezenta decizie să fie aplicată în termen de patru luni de la data notificării acesteia.

Articolul 3

(1) În termen de două luni de la data notificării prezentei decizii, Spania prezintă Comisiei următoarele informații:

(a) suma totală (principal și dobânzi) care trebuie recuperată de la beneficiar;

(b) o descriere detaliată a măsurilor adoptate deja și prevăzute pentru îndeplinirea prezentei decizii;

(c) documentele care demonstrează că s-a ordonat beneficiarului să ramburseze ajutoarele.

(2) Spania ține la curent Comisia asupra evoluției măsurilor naționale adoptate în aplicare prezentei decizii până la finalizarea recuperării ajutoarelor descrise la articolul 1 alineatul (2). Aceasta prezintă imediat, la cererea Comisiei, informații privind măsurile adoptate deja și prevăzute pentru îndeplinirea prezentei decizii. De asemenea, aceasta furnizează informații detaliate privind valorile ajutorului și dobânzilor recuperate deja de la beneficiar."

Articolul 2

Prezenta decizie se adresează Regatului Spaniei.

Adoptată la Bruxelles, 10 martie 2009.

Pentru Comisie

Neelie KROES

Membru al Comisiei